

ONTVOERING

DOOR HENDRIK DE VRIES

Sterk, boven eigen kracht mijn ellende bedwingende,
Duld ik, onteerd en veracht, wat niemand ooit verneemt,
Begrijp niet hoe dit zoo komen moest: —

....Plots vervolgd, en onmiddellijk
Ingehaald van een bende
Springende boschduivelen, miste ik
Vol ontzetting 't perk, witgepaald, met brug
En ketting.... Onverbiddeijk wist ik
Mij verdwaald....

Langs de berg terug

Rende ik in wanhoopsjacht.
Al 't oud-bekende werd woest en vreemd.
Eens nog, terwijl ik ten hoogen voer,
Woei koortslucht uit moer, frischheid uit kustwier....
Diepgedaald, zwenkte de wereld....

Een vaag-overschimde

Kuil ving mijn val, waar de maan bang schuil ging,
Spin-fijn geragd: kom eener tinmijn.
Toen bruiste de aandrang der drom rondom.
Zij grimde in moordzucht, en wreeder lustgier,
Doch duchtte 's Konings geeselwacht,
Zwaar-toegerust hier op loer; bleef spiedend rondspeuren.
Geen die nederklom.

Trotsch, door 't rumoer der duizenden

Dicht aan de schacht, riep 't gewrongkroond Hoofd: